

[Ole Vig Jensen]

er også derfor, at vi har stillet mere end 60 spørgsmål i udvalget om en række væsentlige emner inden for dette område. Vi venter nu på besvarelsen af de sidste, således at vi kan få et ordentligt beslutningsgrundlag for det, vi skal tage ansvar for i forbindelse med de fremsatte lovforslag.

Jeg hæfter mig ved, at SF siger i bemærkningerne, at man er opmærksom på, at der er tale om en faldende tilgang til lærerseminarierne af ansøgere, og at man nok må indstille sig på, at der bliver behov for færre hold, men man må ikke ændre i optagelsesrammerne.

Hvad er det for en politik, der ligger til grund for et sådant synspunkt? Er det ikke netop dette at lade alt blive ved det gamle, en rigtig konservativ indstilling? Eller er det det at lade falde, hvad der ikke kan stå? For er sandheden ikke, at hvis vi ikke forsøger at planlægge på området, vil en række seminarier måske nedlægge sig selv i kraft af manglende ansøgere.

Jeg vil i hvert fald sige, at vi fra mit partis side gerne vil have indflydelse på, hvordan seminariestrukturen skal være i fremtiden.

Vi kan altså ikke støtte det pågældende beslutningsforslag.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke støtte det beslutningsforslag, som vi har til behandling. Vi er enige med undervisningsministeren i, at vi er nødt til at se på kapaciteten på lærerseminarierne. Der er fremsat et lovforslag i folketinget, som vi i øjeblikket behandler i udvalget. Med henvisning til de bemærkninger, jeg gjorde, da vi havde det til første behandling, vil jeg blot sige, at vi må afvise SFs beslutningsforslag, men vi er naturligvis interesserede i, hvordan vi kan få planlagt og tilrettelagt strukturen fremover for vore lærerseminarier. Vi mener, at dette bedst foregår i forbindelse med det lovforslag, som vi har til behandling. Det ønsker vi at have indflydelse på, og derfor vil vi centrere kræfterne omkring det.

Tinning (VS):

Vi kan ikke i VS acceptere det hykleri, som ligger bag modstanden mod SFs beslutningsforslag. De argumenter, vi har hørt fra de forskellige ordførere, har stort set været

magen til dem, vi hørte for et par uger siden. Det er der heller ikke noget overraskende i.

Jeg vil godt tage fat i hovedpunkterne et for et og først og fremmest det med det faldende børnetal, fordi det er hykleri, når man på den ene side helt bevidst, helt kynisk, helt koldhjertet fører en politik, der nødvendigvis må føre til, at børnetallet falder endnu mere, end man allerede kan se, og så på den anden side derefter siger: når nu børnetallet falder så meget, må vi gøre noget ved seminarierne.

Jeg vil godt minde om, at det jo faktisk er regeringspartierne, fremskridtspartiet og det radikale venstre, der har været med til at fjerne en række dyrtidsportioner, med til at fastfryse arbejdsløshedsdagpengene og sygedagpengene og med til at indføre en karensdag og nu er i fuld gang med at skære ned på kontanthjælpen – alt sammen ting, som rammer børnefamilier specielt hårdt. Det rammer lavtlønsgrupper specielt hårdt, herunder børnefamilierne. Den børnepolitik, man for tiden sidder og fedter med, handler om at finde besparelser vedrørende børnetilskud og på daginstitutionsområdet og om at gøre det dyrere at få børn i fritidshjem og om at få forringet lægeundersøgelserne af børn i folkeskolen – bare for at nævne en del af den børnepolitik, som denne regering er kommet stikkende med.

Det er simpelt hen for meget at skulle høre på, at der ikke er børn nok, så nu må vi gøre noget ved seminarierne. Hvordan det vil se ud i 1990, ved vi stort set med 100 pct.s sikkerhed, men det er klart, at når der er talt om, hvordan det vil se ud 10 år senere, om vi så vil have fået et endnu større fald i børnetallet, er det faktisk ret afhængigt af, hvilken børnepolitik man fører præcis i dag, præcis under den nuværende regering. Det er lidt ærgerligt, at vi så ikke i det mindste kan få undervisningsministeren til at sige, at det er helt rigtigt, at det skal være langt, langt, langt dyrere at have børn, at det er en del af regeringens faste politik, for så kunne vi da forstå, hvad meningen var med den megen snak om, at man føler sig presset til at skære ned på seminarieområdet.

Den del af det, som hedder faldende efterspørgsel efter lærere, er præcis lige så hullet. Man kan da med rette, synes jeg, også sætte spørgsmålstejn ved en række af de ting, som man opererer med i prognosen fra Dansk Magisterforening, men man må dog sige, at